

PERIÓDIC SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

T. BRETÓN.

Propagador de l' ópera espanyola
y músich aixerit,
es un notable director d' orquesta
y un autor aplaudit.

UN TRET PER LA CULATA.

Si tots los obrers de Barcelona sapiguessen fer de paletas ó sisquiera de manobras, en los moments actuals la existencia de la crisis no 's coneixeria. Las múltiples manifestacions de la in-

dustria convergeixen actualment en una sola producció, la construcció d' edificis més ó menos sólits, més ó menos necessaris, pero tots ells aparatosos. ¡Quán cert es que l' arquitectura es de totas las Bellas Arts la que retrata més fidelment, no sols lo caràcter de una época, sinó fins la idiosincrasia de un personatje!

Ara aquí vindria de perilla una disquisició científica é històrica, feta ab termes de sabi, desarrollant aquest tema de la Arquitectura desde 'ls temps més primitius fins avuy día en relació ab tots los pobles de la terra; pero 'm tinch per home considerat y 'ls ne faig franchs. Aixó més tenen que agrahirme.

Además per demostrar l' exactitut de aquell principi, no 's necessita remontarse als assiris y babilonis, ni als persas y egipcis, ni als grechs y romans, ni detenirse en los monastirs y catedrals de l' Edat Mitja ab perill de agafar un reuma ni en las aparatosas galas de la época del Renaixement, ni en los deliris macarrónichs del xurriquerisme... No hi ha necessitat d' anar tant lluny. Basta donar un passeig per l' Ensanxe, enterrantse dels propietaris que s' han fet case per viur'hi ells, y per l' aspecte del edifici coneixerán desseguida lo caràcter del amo.

Allá veurán al primer cop d' ull, qui es mesquí y qui rumbós; coneixerán al presumit que s' ho gasta tot en apariencias y al sibarita que s' ho queda tot per ell, sense deixar al públich ni l' aspecte de una fatxada; descubrirán al que tè aspiracions burgesas y al que las alimenta aristocráticas, al que fa més de lo que pot y al que pot més de lo que fa... en una paraula, l' Ensanxe es lo mirall de las classes pudientes de Barcelona.

Del mateix modo las edificacions de l' Exposició universal forman lo mirall que reflexa ab la major fidelitat, l' aspecte, 'l caràcter, la idiosin-

erasia del personatge que avuy empunya la vara de la ciutat y s' engalana ab lo títol de ciudatá benemérit.

Examinin un per un los edificis en construcció, no sols los interíns, sinó també 'ls que se suposan destinats á quedar en peu definitivament, y veurán que tots ells acusan lo mateix caràcter. Son grans com la vanitat de cert arcalde; flachs y débils com la seva posició política y municipal; y aparatosos com las sevas patillas. La major part, sinó tots, están condemnats á desapareixe sense deixar rastre, com ell mateix está també condemnat á evaporarse sense deixar ni un recort halagador de la seva permanencia en lo siti que inmortalisaren los concellers, seguint una conducta prudent y práctica diametralment oposada á la conducta seva.

Admetém com acertada y justa la figura retórica de aquell arquitecto, que, trobantse ab ell de sobretaula á ca'n Martín, en un dinar de honor en lo qual sembla que 's van consumir tant sols bolados á tot pasto, va tenir la patxorra de anomenarlo Cosme de Medicis, y no podrém menos de figurarnos á aquest gran protector de las Bellas Arts, ab una xicreta plena d' aygua de sabó á las mans y una carmuixa á la boca fent bambollas.

Bambollas son—mírinse com se mirin—los edificis de la projectada exposició; molt bonicas al formarse, quan s' hi reflexa la llum ab los colors del iris; tant més hermosas com més grossas, y com més grossas més fácils de reventar.

Y ¡ay! quan reventan, tot aquell encant queda reduhit á una trista goteta d' aygua bruta.

Pero tal han anat los aconteixements que, la veritat siga dita, 'ls autors de la célebre andalusada, comensan ja á inspirar més llástima que altra cosa.

Fins ara no havían tingut que havérselas més que contra 'l bon sentit que 'ls advertia caritativament, y per sortirse ab la seva á tota costa, se 'n reyan y 'l despreciavan. Veritat es que ademés y com si fós un cástich veyan surgir á cada moment novas dificultats.

Primera: impossibilitat material de acabar las obras dintre del plasso prefixat.—No hi ha que apurarse, deyan ells; que 's reventi 'l sach dels quartos, y allá ahont no arribin los diners, hi arribará 'l crédit. Vinga doblar y triplicar lo número de treballadors: que 's treballi 'ls días de festa, que 's treballi á las nits, si es necessari, y aixís de passada podrém dir que ajudém á conjurar la crisis.

Segona: falta de expositors per ocupar de una manera decorosa 'ls grans edificis en construcció.—No importa, anyadian, que surtin viatjants á correr món y conquistarne. ¿Se necessita rebaijar las tarifas, com pretén un grupo de francesos? Se 'ls rebaijan. Lo fet es que vingan. En últim extrém los admeterém de franch, y si ni aixís s' hi deixan caure, 'ls pagarem l' esmorzar.

Y á lo millor dels seus càlculs, quan hasta 'l ministre de la Guerra espanyol los ha tractat pitjor que als extrangers prevenintlos que si volen que 'l material del seu ram figuri en l' Exposició, ha de ser mediant la condició de que se li aboni 'l transport dels objectes que degan figurarhi, en aquest precís moment psicológich, ha sobrevingut la més negra de totes.

Quan tot marxava vent en popa, esquinsant velas ab la més cega temeritat, de sotte la galera s'

encalla, y 'ls galeots del treball se negan á remar. Los treballadors ocupats en las obras de l' Exposició s' han declarat en *huelga*. Las obras han quedat poch menos que paralisadas.

Ara 's convencerán los partidaris de la Exposició que tot pot atropellarse, menos las lleys més elementals de l' Economía política. No haventlas tingudas en compte per res quan, ab l' excusa de conjurar la crisis, s' han llansat á una empresa tant temeraria, ara palpan las conseqüencias.

Perque si avants á Barcelona teníam una crisis, ara tením una crisis y una *huelga*. La crisis fabril, filla de la falta del treball y la *huelga* dels obrers constructors, filla precisament de la plétora de feyna. Resultat de aixó: un desequilibri permanent y una nova perturbació en la marxa económica de Barcelona.

¡Quín contrast! Los treballadors de las fábricas passejantse pels carrers demanant limosna y 'ls mestres de casas passejants'hi demanant augment de jornal y rebaixa d' horas de treball. Y 's comprén que obrin així. Saben que 'ls necessitan y 's mostran exigents. La ley de l' oferta y la demanda 'ls favoreix, mentres que la ceguera dels exposicionistas es lo que 'ls alenta. Creuhen los *huelguistas* que si demanessen la lluna, la lluna 'ls donaria per poch que pogués, D. Francisco de Paula, á trucos de poder fer l' home 'l día de la inauguració de la Exposició Universal. Si en tot y per tot s' ha tirat al dret, es natural creure que per qüestió de alguns milions més ó menos, los exposicionistas no desdeixin. ¡Y qué dimontri! Si així com així s' ha de anar al hospici, lo mateix tèn anarhi per milió més com per milió menos.

Los mestres de casas parats, podrán ara repetir aquell estribillo que siguié durant molt temps l' únic argument dels Exposicionistas:

—Sr. Rius y Tauler, *¡la honra de Barcelona está empeñada!*... Ala, ala, afluixi 'ls cordons.

¿Y 'l patriotisme?

¿Y la influencia que podrian exercir ab sos companys de classe aquellas 33 societats obreras que 'l día de Rams van anar á rebre al ciudatá benemérit, capitanejadas pel meu amich Anton Vallés, avuy regidor del Ajuntament?

¿Y l' apoyo decidit que á la *Exposició universal* va oferir fa poch lo semanari *El Obrero*, representant en la premsa de las classes treballadoras? ¡Ala! Aquí 'us vull veure escopetas.

Per malaventura dels partidaris de la Exposició, 'ls tiros de aqueixas escopetas los han sortit per la culata.

P. DEL O.

UN PESSEBRE.

—¡Ave María puríssima!

—¡Sin pecado concebida!

—¿Se pot entrar?

—Passin, passin, endavant tothom.

—¡Santa nit!

—¡Hola, senyor Mariano! Ditxosos ulls que 'l veuhen... ¡Y la senyora Llúcia!... ¡Oh, oh! ¡Y la noya! Se 'ls ha fet molt grandeta... ¿Y aquest jove? ¿qu' es lo promés, potser? Vaya, vaya, entrin, seguin...

—No, 's molesti per nosaltres; á qualsevol puesto estarem bé...

ART NACIONAL.

Artistas d' Andalusia
que l' arcalde ha contractat,
perque en la Exposició pròxima
diverteixin al veynat.

—¡Vol callar! Aquí hi ha cadiras per tothom: pòsis allí, vora 'l braser: aixís estarà més calentona... ¡Vaya, vaya ab lo senyor Mariano! Ves quí havia de pensar en vosté.

—Sí; l' altre dia vaig sapiguer que aquest any havia tornat a fer pessebre, y avuy hi dit a n' aquesta:—En havent sopat, anirém a casa 'l senyor Domingo... Y ja ho veu; nos hem propassat a venir tota la colla.

—Y jo que me 'n alegro de debó... ¡Je, je! ¡Con qué, ja tenim la nena en camí de...!

—¡Psè! Son cosas que han de passar Ja no es cap criatura: tè dinou anys, que 'ls va cumplir ara fa poch, per la Puríssima, y tractantse de gent de bè... ¿comprén?

—¡Prou! La nostra també 's va casar si fa no fa a una edat pèl istil. ¿Que tè carrera 'l jove, potser?

—No senyor... es sastre... ¡Antonet, mira qué diu lo senyor Domingo!

—Dispensi, no estava ab vostés... ¿Cóm deya?

—¡Cá! Estaba dihent al seu sogre .. es a dir, al que li será sogre... ¿eh?

—Jo bè ho espero.

—Pues li estava dihent que me 'n alegro molt de coneixel, y que 'm sembla un jove de totes prenas.

—Mil gracias; vosté es molt amable...

—¡Psè! Soch aixís, com Dèu m' ha fet: al pa, y al vi, vi.

—Sí; 'l senyor Mariano ja me l' havia pintat d' aquesta manera.

—¡Oh! Ell me coneix de molts anys y sab lo mèu taraná. Quan jo era jove y tenia carros per portar sorra, era molt sorrut; pero desde que trafiquejo ab campetxo, m' hi tornat mol campetxano...

—¡Je, je, qu' es plaga! Sempre 'n tè una per dir... —

Tots se posan a riure, celebrant la bona sortida del senyor Domingo; aquest se passeja pèl menjador tot satisfet de sí mateix: pausa llarga.

Al cap d' un rato 'l senyor Mariano reprén la conversació.

—Y donchs, digui, digui: crech que ha fet un gran pessebre aquest any, ¿eh?

—¡Psè! No está mal: com a distracció casulana, pot anar. Aviat entrarem a veurel.

—¿Qué l' ha fet en aquell quarto hont solia ferlo avants?

—Nó; desde que la noya es casada, 'l faig a la seva arcoba: allí hi ha més puesto y tinch camp per totes las mèvas ideas Ja ho veurá... ¡Quima! ¿Quima!

—¡Ay, ay! ¿no 's diu Pepa la seva senyora?

—Sí; es que crido a la minyoneta.

—¡Y ara que parlém de la seva senyora! ¡quinas distraccions! Encara no havia pensat en preguntarn' hi... ¿Que no la tè aquí?

—Nó; fa tres ó quatre días que va marxar a Mataró a veure la noya, y avuy m' escriu que no tornarà fins dijous que vé... Pero ¡qué rediables fa aquesta xicotita!... ¡Quima, Quima!...

—Mana, senyor...

—¡Gracias a Dèu! Agafa la palmatoria y ves a encendre 'ls gresolts del pessebre.

—¿Los de cada dia ó 'ls de las festas?

—Los de las festas, dona.—

La minyoneta fa una cortesia y desapareix.

—¡Es a dir— diu lo senyor Mariano— que tè gresols de las festas y de cada día!

—Ja veurá: es una combinació que jo m' hi fet. Quan venen personas que tan me fan cuytas com cruas, no enceném més que sis ó set gresols,

EFFECTES DE «LA MASCOTA».

Mirantse á Pippo y Betina,
van sentir d' amor la espina.

Las cosas van arreglarse
y al mes següent van casarse.

perque vejín la cosa y prou. Pero quan hi ha molta gent ó 's tracta de personas com vostés, los faig encendre tots... N' hi ha més de trenta... con que figurínse.

—Sí, ja ha de ser bonich.

—No es per alabarme; pero aixís, mirat de *golpa*, es un pessebre que pot posarse al davant de qualsevol altre... ¡Vaya! Ja sento á n' aquella que crida que ja está encés. ¿Volen comensar á passar? ¡Quima, vina á fer llum ab la palmatoria!...

La minyona, que ha tornat de dins, se posa al davant de la comitiva, y tots plegats s' encaminan al siti del espectacle.

Es una arcoba inmensa ab honors de magatzém. A l' una part hi ha un catre plegat y arrambat á la paret, al altre una pila de fustas y trastos vells, y al fondo, sobre una taula d' alas, lo célebre pessebre.

La minyona, que ja hi ha acompanyat gent setanta ó vuytanta vegadas, apaga la palmatoria, s' assenta sobre un trasto y 's posa á dormir, com si ja hagués tingut la són á punt. Lo senyor Domingo se queda al altre cantó, mirant l' efecte que la seva obra causa en los visitants, y aquestos s' extenen en fila davant de la taula.

—¡Ay, ay!—exclama 'l senyor Mariano—¿qu' es aquest paper rodó, de color d' or, que hi ha enganxat á la paret?

—¡Home!—respon l' amo de la casa,—es lo sol.

Han passat dos anys escassos
y tan rebé han pres las midas,
que avuy día, á casa seva
ja s' hi veuhen dugas didas.

—¿Y aquestos altres paperets més petits, que 's veuhen escampats pels núvols?

—Tot aixó son estrel·las.

—¡Y aral! ¿Estrellas y sol tot junt? No ho havia vist may.

—Vosté no ha vist res. ¿Que no sab que un pessebre representa 'l temps del naixement de Cristo, y que llavors las cosas no anavan del mateix modo que ara?

—¡Ah, ja! Ja ho entench.

—Aixó altre també es ben xocant—diu lo promés, estirant lo bras de la noya.

—¿Qué?—preguntan los papays acostans'hi y mirant lo que 'l jove senyala ab lo dit.

—Una bailarina á dalt d' una bola, aguantantse ab un peu: ¿no ho veuhen? Aquí; al davant del naixement.

—¡Cá!—diu lo senyor Domingo una mica amoscant—no mirin prim: ¿es una figura que hi havia á dalt d' un ramillete que 'm van regalar pèl mèu sant, y he volgut aprofitarla.—

Tots se miran ab los ulls baixos, aguantantse 'l riure, y continúan l' examen.

—¡Repari aquí quina cosa més extranya!—torna á saltar lo jove;—un mico de xacolata, entre mitj d' uns pastors.

—Aquest mico era d' una mona que 'ns varem menjar per Pasqua... Escoltin...; no l' havia pas de llensar! Ben bé que hi riuhen tots los que venen.

—Lo que perilla una mica—anyadeix lo promés—es aquest pobre tocino que hi ha allí, al costat de l' *Anunciata*.

—¿Per qué?

—Mirissel; tè tot lo morro ficat á dintre de un gresolet. Ja 'm sembla que ha begut oli.

—¡Aixó es aquesta bestia de la Quima, que al encéndre'ho ho haurá bellugat!—

Lo senyor Domingo, sentint las observacions dels seus coneguts, comensa ja á empiparse y per dissimularho 's posa á xiular: los altres, entretant, segueixen la seva revista.

—¡Ay!—cria la noya, que fins llavors no havia obert los llabis sinó per riure,—mirin allá quina cosa més graciosa.

—¿Ahónt?

—Allí, al peu d' aquellas montanyas nevadas, hont hi ha tres homes en mànegas de camisa. ¿Ho veuen?

—¿Los homes? Sí: ¿vols dir per qué van en mànegas de camisa?

—Nó, nó; lo que á mi 'm fa gracia es aquella dona que pastura galls... ¿eh?

—¡Y tal!—

Y tots, al dirigir la vista al grupo designat per la noya, esclafeixen en una gran rialla.

En efecte: lo cas es cómic: la pastora acompanya als galls ab una canya; pero resulta que la figura de la dona apenas tè tres dits d' alsada; mentres que 'ls galls son unas figuretas de prop de mitj pam, ab un grapat de plomas naturals per qua. Mes que una dona pastorant galls, sembla una nena acompanyant camells.

Sentint la irreverent riallada dels quatre visitants, lo senyor Domingo acaba l' últim resto de paciencia que li quedava, y acostantse á la taula, comensa á apagar los grasolets.

—¡Y ara!—diu lo seu senyor Mariano—¿per qué fa aixó?

—Per haver de servir de burla, tan se val que 'l pessebre estiga á las foscas. ¿Que 's creuen que l' he fet perque fos la riota de la gent?

—Nó, home, nó; no s' ho prengui d' aquesta manera,—murmura 'l senyor Mariano tot serio.

—¡Cá! Si fossin personas ben educadas, no s' haurían atrevit á fer lo qu' han fet.—

Lo pobre senyor Mariano no sab que contestar: afortunadament lo jove surt en defensa seva y s' encara ab lo senyor Domingo.

—Ja veurá—li diu—no s' ha d' extranyar de que nosaltres nos haguém permés la llibertat de riure, desde 'l moment que vosté s' ha permés la de posar micos y bailarinas davant de Nostre Senyor en lo seu pessebre.—

Llavors es lo senyor Domingo 'l qui no sab que respondre. Veyense atrapat, gira qua, 's fica per dins y tot desapareixent, diu á la minyona:

—Quima, acompanyals á la porta.—

La minyona, encenent la palmatoria en un dels gresolets que encara no estavan apagats, comensa á caminar sense sapiguer qué ha succehit.

La senyora Llucia segueix darrera, tota vermella y sofocada.

Venen luego 'ls dos promesos, rihent encare de la aventura.

Y per fi, detrás de tots, tancant la comitiva, camina 'l senyor Mariano... fent un verdader posat de senyor Mariano.

A. MARCH.

¡SENSE TU!

Que sense tú no puch viurer es cosa ja tant probada, com que 'l dia que plou molt no 's pot anar per l' Ensanxe. Recordo que 'm vas da á dida quan jo menos m' ho esperava... ¡pero ves que 't costaria de tenir la dida á casa!

Sense tú, no puch passar: ¡vaja, dona, festen cárrech! Sense la llum de tos ulls que ab son raig m' enlluernava, m' he quedat ara á las foscas y haig de portá ulleras-blavas.

Aprop teu menjava poch (que l' amor *quita* la gana) mes ara que n' estich lluny, la vritat menjo per quatre, y 'm diu ja la despesera que 'm vol doblar la mesada; y aixó, que sense la sal qu' en tú á tot hora cercava, menjo á disgust, perque sempre trobo dolsas las viandas.

Y hasta 'm fa falta l' ardor del teu cor que tot ho escalfa, perque ¡noy! fa un fret que pela y tú sabs que no tinch capa.

Com que anyoro cada dia la dolsor de tas paraulas, me compro sovint carmel-los, m' enfilo, y tinch que purgarme. Y sobre tot, lo diumenje no sé com passar la tarde: si vull aná á divertir-me ja se sab, paga qu' es gata, y anant ab tú m' ho estalvió perque *ab la cara ja pagas*.

Vulgam donchs, que sense tú ja veus que passo una plaga, que 'm trastorno, que 'm traspalso, ¡que 'm tindrán que fer la caixa!.. y lo qu' es al cementiri no hi vull anar pas per ara, perque al vell ja no s' hi cab, y á mi m' agrada estar ample, y al nou... ¡vaja es massa lluny, y crech que hi corren mals ayres!!

NOY DE LA MARE.

COLECCIÓ DE CONSELLS MORALS.

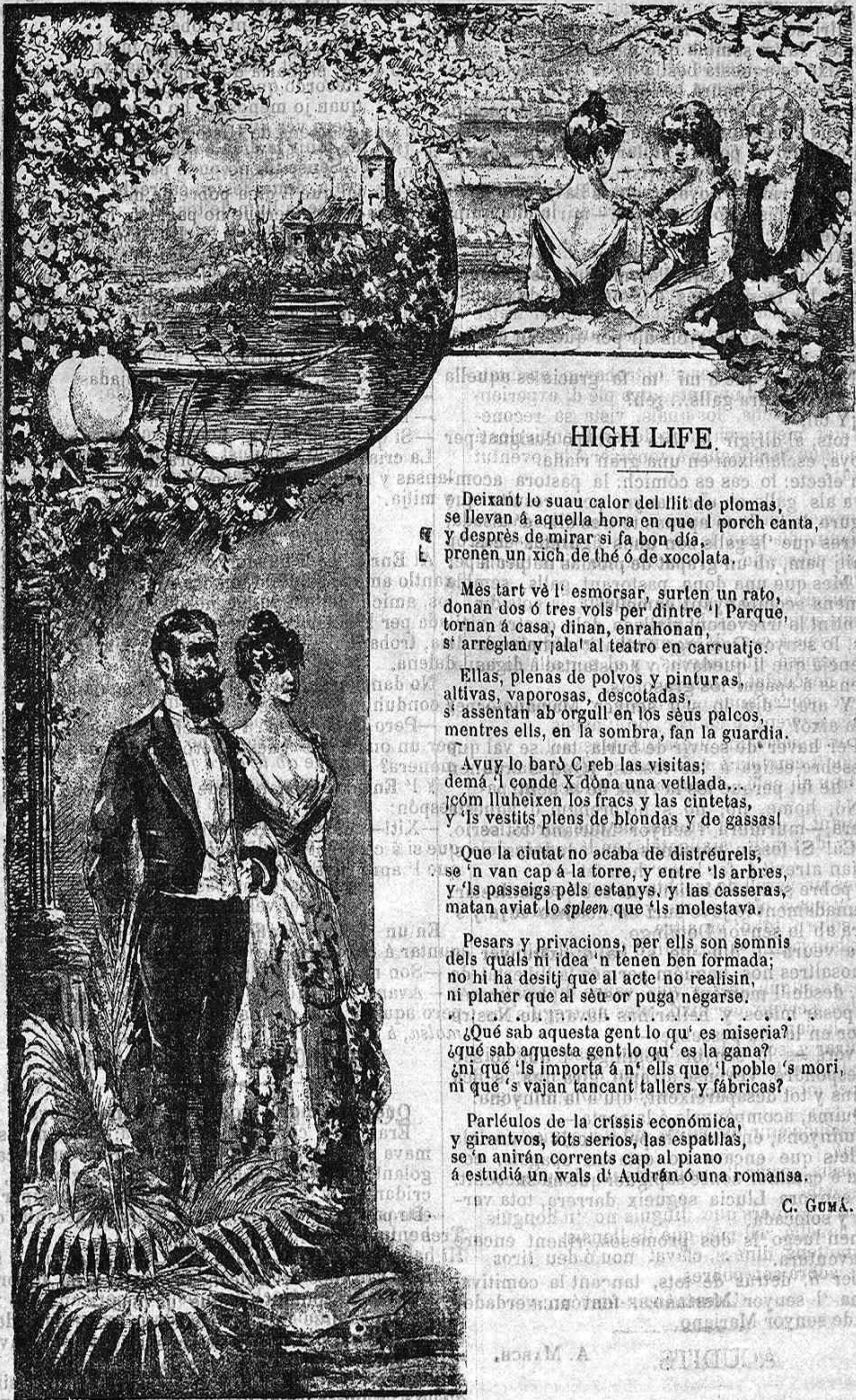
Que 's va morir mon avi, ja fa molts anys.

Era pobre com una rata pobra; pero m' estimava molt, y 'm sembla qu' era ahir, que recargolantse pèl llit com la qua d' una sargantana, va cridar-me, y 'm va dar una paperina de paper d' estrassa, bastant aixafadeta y gens pesanta, dihent-me:

—Titonet mèu; (jo no tenia més que vint y sis anys), ja sabs que t' estimo molt, y no ignoras que tot lo que tinch es aquella americana que no 'm vé, y aquellas calsas verdosas y apedassadas; donchs tot aixó queda teu sens obligació d' haver de partirho ab ningú.

No obstant no es aixó lo millor que tinch, sinó lo d' aquesta paperina: quan siga mort, fes lo millor ús possible del tresor que 't confio...

CAPRITXO.—(Dibuix de S. Gay.)

HIGH LIFE.

Deixant lo suau calor del llit de plomas,
se llavan a aquella hora en que 'l porch canta,
y després de mirar si fa bon día,
prenen un xich de thé ó de xocolata.

Més tart vè l' esmorsar, surten un rato,
donan dos ó tres vols per dintre 'l Parque,
tornan a casa, dinan, enrahonan,
s' arreglan y jala' al teatro en carruatjo.

Ellas, plenas de polvos y pinturas,
altivas, vaporosas, descotadas,
s' assentan ab orgull en los seus palcos,
mentres ells, en la sombra, fan la guardia.

Avuy lo barò C reb las visitas;
demà 'l conde X dona una vetllada...
¡cóm lluheixen los fracs y las cintetas,
y 'ls vestits plens de blondas y de gassas!

Que la ciutat no acaba de distréurels,
se 'n van cap á la torre, y entre 'ls arbres,
y 'ls passeigs pèls estanys, y las casseras,
matan aviat lo spleen que 'ls molestava.

Pesars y privacions, per ells son somnis
dels quals ni idea 'n tenen ben formada;
no hi ha desitj que al acte no realisin,
ni plaher que al setè or puga negarse.

¿Qué sab aquesta gent lo qu' es miseria?
¿qué sab aquesta gent lo qu' es la gana?
¿ni qué 'ls importa á n' ells que 'l poble 's mori,
ni que 's vajan tancant tallers y fábricas?

Parléulos de la crísis económica,
y girantvos, tots serios, las espatillas,
se 'n aniran corrents cap al piano
á estudiá un wals d' Audrán ó una romansa.

C. GOMÀ.

Dit aixó, suspirá, demaná un trago y.... *¡pax vobis!*

Jo vaig quedarme contemplantlo, y palpant la paperina ab los dits. Se coneixia que no contenia més que papers, lo qual me feya sospitar que allí dins hi hauria al menos un parell de bitllets de banch, capital de reserva del pobre difunt.

Lo portamonedas era bastant original; pero com que 'ls guetos rapapiejan... després; també podia ser que no hagués trobat res més á propòsit per desarlos.

Quan hagué plorat prou, vaig allunyarme d'aquell lloch procedint á l'obertura de la famosa paperina.

¡Valents bitllets vaig trobarhi, com hi ha mon! Hi havia allí dins un cul de paquetilla de sis y mitj, un xavo de mistos de cartró y un paper transparent que havia servit per embolicar tretze quartos de turró de Jijona, que haviam comprat l'últim Nadal.

Donchs en aquest paper s'hi trobavan, apuntats per ell, un home de noranta anys plé d'experiencia, aquests consells, los quals, vista sa reconeguda utilitat, me crech en lo deber d'enviarlos á vostés, perque 'ls donguin á conèixer á la joventut inexperta:

—Lo principi de la sabiduria, es anar á estudi.

—Si algún dia ets á la plassa del Angel y has d'anar al carrer de la Princesa, no tiris per la Tapineria.

—Si veus una pica d'aygua beneyta, ja pots dir «d'aquesta aygua no 'n beuré.»

—Quan vasis á casa d'un amich, empórtaten la pipa més grossa que tinguis, y al ser allí digas que t'has descuidat lo tabaco.

—Si se t'ocorre anar en tranvia, y 'l conductor 's descuida de venir á cobrar, no l'avisis.

—No portis paraygua 'l dia que fassi sol.

—Si algú 't convida á refrescar, y ab aquest objecte entreu al café, demana un biftech ab patatas.

—Si pujant l'escala t'adonas de que portas los peus bruts de fanch, aixúgatels en l'estora del teu vehí.

—Si tens un parell de sabatas y un d'espardeynyas, no 't posis una sabata y una espardeunya; tot d'un color ó tot d'un altre.

—No 't banyis, ni vasis vestit d'istiu al mitj del hivern.

—Si vas en algún tren y vols veure 'l paisatge, la finestreta serveix per aixó; mes no treguis los peus, treu lo cap.

—Al entrar y sortir de qualsevol casa, no t'hi fiquis per la finestra, per aixó s'han fet las portas.

—Vés per tot arreu ahont fassin ó donguin algo de franch.

—Quan vejis venir un cotxe, no t'ajeguis á terra, apàrtat.

—No fassis servir l'escura-dents després d'haver prés café.

—Per molts diners que tinguis no 'n donguis cap á cap capellá; val més que 'ls llensis.

—Y si no tens diners, clávat nou ó deu tiros, que lo que sobra son pobres.

CAPELLÁ PRE-HISTÓRICH.

ACUDITS.

A un botiguer de objectes de senyora, una nit van robarlo.

Al contar sas penas á un amich, li deya:

—Tot justament aquell día havia rebut una gran partida de polissóns, y 'n tenia tota la botiga plena.

A lo qual li respongué l'amich:

—Jo de tú, provaria de omplirla de municipals.

JOANET DE BERGA.

En uns exámens de Historia Sagrada:

—Digas noy ¿sabs per qué Deu va treure á Adam y Eva del Paradís?

—Qué vol que li diga pobre de mí... No sé....

—'Ls devia treure perque no pagavan lo lloguer.

R. ROMANISQUIS.

Mana una senyora á la seva criada que compri per principi dos tersas de badella sense ós, y á las 11 del matí, la Menegilda torna á demanarli quartos pèl mateix.

—Y las que ha comprat?

—Senyoreta, 'l gat se las ha menjadas.

—Totas dugas?

—Totas dugas.

—Si qu' es estrany... A veure, porti 'l gat.

La criada li porta, la senyora 'l posa á unas balansas y resulta que no pesava més que una tersa y mitja.

GALIFARDEU.

Al Enrich se li ha mort un oncle riquíssim, deixantlo amo absolut de tots los seus bens. En Carlos, amich del afortunat nebot, á l'hora senyalada per l'enterro, 's presenta á la casa mortuoria, trobant al seu amich plorant com una Magdalena.

No dantse rahò de lo que veu, l'agafa pèl bras y conduhintlo á un recó li diu:

—Pero Enrich, no 't conech! ¿Es possible que per un oncle que 't deixa heréu, ploris de aquesta manera?

Y l'Enrich serenantse de repent, ab veu baixa respón:

—Xit!—no cridis. He plorat davant d'ell, perque si á cas, fent lo mort, volia probarme, cregués que l'apreciava.

A. ADAM.

En un de mos viatjes pèl Monseny, vaig preguntar á un pagés que 'm feya de guía:

—Son molt ríchs los pagesos de per aquí?

—Avants prou que ho eran—me va respondre—pero aquest joch de Barcelona que 'n diuen la *molsa*, á casi tots los ha tirat per portas.

PROUS.

LO GASTO D' UN SOPAR.

SONET.

—De pá y de ví tres rals; y un de la sopa.
Tres y un deuen fer quatre: una pesseta.

Hi ha lo ronyó saltat, cinch rals.—¡Apréta!—

—Cinch rals més del biftech.—Era una estopa.

Bè, vaja aneu contant ara que 'us topa.—

—Contém catorze rals. La costelleta

tres rals y bon profit: dos, la copeta....

—Es ben cara dos rals aquella copa...

—Catorze y cinch dinou; y no s'esborri

que ha fet un sopar d'*alma* ja l'hi juro;

si fé un gastet aixís tan la amohina

jo no puch fer'hi més; pagui y recorri;

l' hi conto lo més just... total un duro, si 'm dona 'l ral que sobra, per propina.—

J. CAP.

BELLAS ARTES.

EXPOSICIÓ GALOFRE.

Galofre es un artista incansable. Ell sol ha tornat a omplir la part més visible del Saló Parés ab cinch quadros al oli, algunas aquarelas y un gran número de dibuixos y estudis.

Aixís, en lo terreno de la intimitat, es com nos agrada coneixe 'ls artistas. Exposita una obra sola, fruyt de llargas meditacions y de porfiat estudi, per bè qu' estigui, no 'ns satisfá tant com tractar ab confiança al pintor que l' ha produhida; y no altra cosa que aixó significa la costum del senyor Galofre de mostrarnos tot lo que pinta ó dibuixa: notas íntimas, apuntacions de viatge, inspiracions momentáneas, apuntes sorpresos en un moment, davant del natural. Una exposició per aquest estil equival á una visita distinguda al taller del artista, ab plena facultat de manifessejar álbuns y estudis, y en tal concepte es molt interessant.

Galofre passá la primavera y l' estiu de aquest any recorreguent algunas provincias del Nort y del Mitj-día de la península, y en las unas y las otras agabellá lo que veje: tipos, vistas, notas, croquis y bosqueigs, que si per una part demostren l' inmens contrast que entre ellas ofereixen, posa de relléu també que un artista admirador de la naturalesa sab descubrir la mateixa poesia á través de las brumas gallegas que al batarell del sol de Andalucía.

Comparis lo quadro de major tamanyo, que representa una carreta de bous atravessant un terreno ple de bassals y estanyols, pintat ab amplitut y ab un sentiment extraordinari dels tons grisos predominants en tot país emboyrat, ab las quatre preciosas miniaturas representant bellugadissas escenas andalusas inundadas de llum y ricas en coloraynas, y 's veurá que per Galofre la naturalesa, aixís vestida de pobre, com adornada de las festas, ostenta sempre 'ls atractius del sentiment y de la poesia. Galofre la estima ab tot lo cor, y ella li sab correspondre.

En l' exámen de sas aquarelas y dibuixos s' hi passa un bon rato, admirant la seguretat dels trassos y la riquesa y varietat dels procediments, no menos que la posa y la bona interpretació de las figuras. Recordém, entre altres, un tipo murciá que 'ns traslada de cop á las riberas del Segura.

L' exposició Galofre, sense qu' en ella s' hi puga admirar cap obra capital, es una nova y garbosa demostració de un temperament artistic, que tè individualitat y gust propis. Perque 'l éxit que ha obtingut siga complert, ja no falta sinó que 'l malhumorat crítich del *Diluvi*, 'l mèu colega Lluís Carreras, empunyi las deixuplinas, se constituheixi en lo Saló-Parés y allí fassi 'ls estragos que acostuma.

FRA JUNCOSA.

LLIBRES.

PRÁCTICAS DE HISTORIA NATURAL, por el doctor A. Vila Nadal.—L' autor de aquest llibret de

gran utilitat pels coleccionistas de objectes dels regnes vegetal y animal, es un catalá molt ilustrat que resideix á Santiago de Galicia, ahont publica ademés una notable «*Revista de ciencias naturales.*»

Lo llibret del Sr Vila Nadal conté un bon número de prevencions y consells referents á la recolecció y conservació dels indicats objectes. Están exposats ab tal claretat, que hasta las personas més profanas y menos aficionadas á aquesta classe d' estudis, poden prestar un bon servey á qualsevol amich que s' hi dediqui, presentantli 'ls exemplars que trobin en sos passeigs y excursions, en deguda forma, pera ser coleccionats.

ERRAR DE UN PUNT.—Joguina cómica-lírica en un acte y en vers, lletra dels Srs. *Mirabent* y *Mestres* y música de *J Ventura*.—Ha sigut impresa aquesta producció que á primers de octubre fou estrenada ab éxit en lo *Niu guerrer*, y que, per sas condicions, la creyém digna de representarse en teatros públichs.

DOS RALS DE GREIX.—Ab aquest títol antecedit del de *Atentats contra l' art d' Homero*, los joves D. J. Pradell Vila (C. de Barril) y D. A. Menendez Bonfill (Pallaringa) han publicat una collecció de versos, en los quals predomina la nota groixuda. Per l' exemplar que 'ns han enviat los autors, los doném las gracias.

REGIONAL.—Aplech de versos per *D J. Lasarte Janer*. Al mateix temps que 'ls empresaris de toros contribuheixen á aliviar á las classes obreras víctimas de la crisis, lo jove poeta senyor Lasarte ha resolt dedicar al mateix objecte, 'l producte del seu tomet de versos, que perque estiga acomodad á todas las fortunas, se vén al ínfim preu de 10 céntims.

En todas las poesias del Sr. Lasarte hi campeja notable facilitat. Ab gust ne reproduhiríam alguna; pero 'ns semblaría que defraudavam á las classes obreras, y per aixó desistím de ferho.

RATA SABIA

PRINCIPAL.

Ha tornat á reproduhirse *La Doctora*; s' ha posat també *El pañuelo blanco*, comedia en la qual s' hi distingeix notablement la Tubau, y *Frou-frou* va obtenint cada día més exit.

Lo públich comensa á adonarse del mérit real y positiu que tenen aquestas produccions conciensudament pensadas y delicadament escrites, modelos que recomaném als autors de comedias frivolas y de dramas inflats, declamatoris y buits, fruyta casi exclusiva del art escénich espanyol en aquests últims temps.

Gran cosa es que vinga de tant en tant alguna alenada de l' altra banda del Pirinéu á sanear l' atmósfera y donar aire vital al teatro.

Lo sainete *¡A los Toros!* més que una trama teatral es una excusa per exhibir una decoració de magnífich efecte, representant l' interior de

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

—¡Y donchs! ¿qué hem de fer? ja estás debent sis vuytens.
 —¡Home, ja ho sabs!... Passa qualsevol día per casa... y ho arreglarém.

una Plassa de toros. Pero s'ha abusat tant y tant de la *tauromania* y estém tant cansats de sentir sobre l'escena la semi-censura, semi-apologia del espectacle nacional, que la *flamenqueria* ja á tothom li surt pèls ulls. Serà precís que aquest *cliché* reposi durant algun temps.

L'autor de *¡A los toros!* ha escrit tiradas de versos facils, si bè no bèn exempts de ripis. Los compositors han trassat dos ó tres pessas d'ayre espanyol y com á tal garbosas pero ja molt sentidas. Y en quant al Sr. Chia, s'ha lluhit en la decoració que representa l'interior de la plassa.

L'obreta *¡A los toros!* ha sigut posada ab molta propietat y á tot gasto, y si no dona gloria á la empresa, tal volta li donará algunas entradas.

LICEO.

Tirém un vel sobre la execució de la *Favorita*. No van executar-la sols los artistas, sino 'l públich, rigorós, intemperant y sembrant la còba en l'escenari.

Desitjém de tot cor que la Sra. Ferni y 'l senyor Anton tingan millor fortuna y trobin un públich més tractable en un'altra partitura.

La Bendazzi se 'ns ne va.

Aquesta simpática artista, vinguda aquí sense bombo ni platerets, deixarà un gran recort que no s'olvidará facilment. Es de la fusta de las grans cantants. Després de admirarla per primera vegada en *Los pescadors de perlas* y més tart en *Mignon*, ha cantat de una manera perfecta l'ópera de Weber *Il Freyschütz*. Allá havian de véurela y sentir-la. La Bendazzi, fins aquells papers que no ha cantat may, los interpreta com la més consumada artista.

Vaja Sra. Bendazzi, un felís viatge y procuri que 'ns torném á veure.

També la Kupfer, l'hermosa austríaca está fent la maleta per anarse'n.

De sa notable figura poca cosa ha perdut. Conserva també aquella distinció especial ab que dona gran rellèu y fa agradables los personatjes que interpreta. Lo que s'ha debilitat en aquesta artista es la véu. Avuy ha d'emétrela manifestant lo gran esforç que li costa y algunas vegadas li surt opaca y baixa.

¿Es efecte de passatjera indisposició?
Molt ho celebrariám.

Las qualitats y 'ls defectes que acabém de mencionar, en lloch los manifestá tant palmariament com en la interpretació de *Lohengrin*. Es per la figura, per la mímica y per l'expressió, la poética Elsa imaginada per Wagner; pero en lo cant no féu més que lo que podia.

La Vidal (Ostruda) 's portá molt bè, especialment en lo duo ab lo barítono.

En Marconi, algun tan insegur en los primers actes (era la primera vegada que cantava aquesta ópera) triunfá completament en l'acte darrer. Lo caballer del cisne es més interessant quan se 'n vá que quan arriba.

En Devries y en Vidal, molt bè.

Coros y orquesta venceren gallardament las dificultats de aquesta enrevessada partitura, en la qual no sembla sino que 'l geni de Wagner s'haja complascut entreteixint las bellesas més co-

lossals ab los més colossals obstacles, com si hagués dit:—Ja cal que 's prepari 'l que vulga interpretarlas.

Petits lunars que s'observaren lo primer dia, per ser tant petits no 's poden pendre en compte sense pecar de quisquillosos.

Lo mestre Goula ha demostrat una vegada més qu' en punt á valentia y á coneixement perfecte de lo que porta entre mans, no 'l guanya ningú.

Per ell foren los principals honors de la jornada, corresponent á l'orquestra los trossos que tingueren que repetir-se.

Un detall sobre la direcció escénica, qu' encare que més acceptable que otras vegadas, no correspon de molt á la importancia del Gran Teatro. Comprench qu' es molt trist pèl barítono en *Lohengrin*, tenir que sortir á morir de una estocada, al principi del acte tercer, sense dir, ni cantar una paraula; pero Wagner ho ha volgut aixís y á Wagner no se li nega res.

Dich aixó perque no s'hauria de permetre qu' en substitució del barítono, surtís en aquesta ocasió un comparsa mal caracterisat y pitjor vestit, á caure sobre l'escena de una manera la més ridícul que puga imaginarse, sent la befa del públich.

¿Son ó no son las óperas espectacles escénichs? Donchs es de tot punt necessari posarlas ab lo major cuidado, no presentantse res de alló que no 's permeteria en una senzilla funció de declamació. Per obrar d'altra manera, valdria més que 'ls artistas surtissen á cantar una ópera, vestits ab trajo de societat.

TIVOLI.

Continúa representantse ab éxit creixent l'ópera cómica *Un rapto*, proporcionant á la empresa bonas entradas.

La garsa, sarsueleta en un acte, lletra y música dels Srs. Fontova (Lleó y Conrat) es una pessa senzilla y sense pretensions. Hi ha en ella alguns tipos cómichs, tot just apuntats, que lluhirían més si la execució no fos tant descuydada. En la part musical hi ha un coro de municipals que fa riure al públich pèl moviment que tè y la mica de ballet que 'l remata.

NOVEDATS.

S'ha tornat á posar la *Maria Menotti*, exornada ab la corresponent cascada y 'ls indispensables gossos de Terranova.

L'empresa ha realisat bonichs ingresos.

Pero, ja que de gossos se tracta, cuydado ab lo carretó.

CATALUNYA.

Lo drama *La Encubridora*, fa lamentar la desgraciada mort del seu autor Garcia Vao, infame-ment assassinat á Madrit, sense que fins ara hajan pogut descubrirse 'ls culpables de aquest crim.

L'*Encubridora* es un drama interessant y de tendencias molt liberals.

Lo públich del *Teatro de Catalunya* l'aplaudí ab entussiasme diumenje passat.

No sé perque, al final, en lloch de cridar:—«¡Qué salga el autor!», me venían ganas de vociferar:—«Qué surtin los asesíns del desventurat Garcia Vao!»

N. N. N.

LLENYA ESPANYOLA.

O por vanidad, ó por inclinación, ó por condescendencia, cada uno va á adular á la nación propia.

FEIJOO

—Avi, contéume una historia.
 —Allá va. Escolta y rumia.
 He sentit á dir que un día d' aquell temps de la picò, atravessant la frontera dels celtas la tribu extranya, ab l' afany d' explotá á Espanya, invadiren la nació.
 —¿Y 'ls espanyols s' aixecaren?
 —¡Cá, fill mèu!
 Tal pallissa los donaren, que 'ls celtas aquí 's quedaren com si fòs terreno sèu.
 Per xó jo 'm rich de las glorias y alabansas nacionals perque totas las historias, si fa ó no fa, son iguals.

—¿No diuhen que som uns héroes?
 —Va la proba y més indicis. Més tart los grechs y 'ls fenicis vingueren tant esmolats, que, apoderantse dels boscos, costas, valls, rius y singlaras, passaren com unas feras per los pobles y ciutats.
 —¿Qué fèu Espanya indignada?
 —¡Ja está clar!
 Un cop estigué estobada, vensuda y esclavisada, lo de sempre... va callar.

Per xó jo 'm rich de las glorias y alabansas nacionals, perque totas las historias, si fa ó no fa, son iguals.

—¿Y demanaren auxili?
 —Armats, robustos y entesos de prompte 'ls cartaginesos entraren á fe 'ls la pó; y 'ls espanyols ab l' astucia que 'ls distingeix y 'ls delata, á cambi d' or y de plata preñan coure y llautò.
 —¿Y 'ls paysans d' aquesta terra?
 —¡Prou se sab!
 Després de ferlos la guerra, tingueren la sort tan perra que hi deixaren molts lo cap.

Per xó jo 'm rich de las glorias y alabansas nacionals, perque totas las historias, si fa ó no fa, son iguals.

—¿Més tart algú va invadirla?
 —Com anells d' una cadena, tota pena porta pena, no es, donchs, extrany que 'ls romans, gent d' empresa y aventuras en nostra terra 's fiquessen, perque 'ls goths los ne treguessen, y á n' aquests los musulmans.
 —¿Y no hem estat més ofesos?
 —Per descuyt, á Trafalgar pe 'ls inglesos, y aquest sigle pe 'ls francesos, en la guerra del any vuyt.

Per xó jo 'm rich de las glorias y alabansas nacionals,

A LA SACRISTÍA.

—Fillets, no puch pas casarlos: los papers están com cal, mes no han pagat la pesseta que de temps inmemorial paga tothom per las obras de la nostra Catedral.

perque totas las historias,
si fa ó no fa, son iguals.

—¿Donchs, hont son las grans proesas?

—Ja 'n tenim, puig nostra terra
pert y guanya quan tè guerra,
com guanya y pert tot l' Estat,
pro 'ls llorers que més abundan
formant immortal corona,
los que á 'ls espanyols se 'ls dona,
molts son llorers d' estofat.

—A qué vé 'l dirnos mentida?

—¡Prou s' entén!

Que tothom en esta vida
vol doná al contrari á dida,
sentant plassa de valent.

Per xó jo 'm rich de las glorias
y alabansas nacionals,
perque totas las historias,
si fa ó no fa, son iguals.

FOLLET.

En un altre siti 'ns ocupém del paro dels mestres de casas.

No som adversaris ni amichs dels contratistas, com tampoch ho som dels treballadors; pero desitjém de tot cor que busquin un terme de armonía que concilihi tots los interessos y satisfassa l' amor propi de uns y altres.

Perque es molt trist, pero molt trist, que 'ls exposicionistas, per falta de previsió, lo primer que hajan hagut d' exposar en los edificis mitj embastats del Parch, siga 'l dolorós espectacle de una huelga.

Lo Sr. Gassull acaba de descobrir una claveguera que 's farà célebre.

La tal claveguera procedeix de cert edifici particular del carrer de Casanovas y desemboca en la cloaca de la Gran-vía, y segons se diu, (sent aqueixa la part pintoresca de la cosa) va ser construïda ab jornals del Ajuntament y ab materials de las brigadas del Municipi.

Y ara que digan que las brigadas del Municipi no serveixen més que per aná á votar.

¿Han vist may un bassal plè de granotas en una serena nit d' istiu?

Las granotas cantan que se las pelan y á competencia.

De moment se 'ls acut á vostés tirar una pedra al mitj del bassal, y, xip xap, las granotas se refugian totas dintre de l' aygua, 's colgan de llot y callan, com si en cantar hi hagués pena de la vida.

¿A que vé—preguntarán—aquesta comparació? ¿Es que 'ls regidors de Barcelona han callat, á penas la má del Sr. Gassull, ha deixat caure una pedra procedent de la famosa claveguera, en la bassa més ó menos enllacada del Saló de Cent?

No senyors, al contrari. Al caure la pedra sobre l' aygua, tothom ha saltat y fins los qu' estavan al fondo dormint entre 'l llot, han sortit á la superficie, armantse una saragta que ningú s' entenia.

Lo qual demostra que 'ls nostres regidors no son granotas.

O dit en castellá: *que no son ranas.*

Veig en un periódich de Tarragona que aquest any hi ha en aquella ciutat una gran competencia de *turroneros*.

¿Será que fins en aquest assumpto purament comercial, hi haurá en aquella ciutat, com en lo resto de la provincia, turroners de 'n Tores y turroners de 'n Canyellas?

Un descubriment important relacionat ab l' economia doméstica.

S' ha observat que las moscas aborreixen lo blau, de tal manera, que no se aturan may damunt dels objectes de aquest color.

Una idea: ¿no podrián las senyoras que 's pintan, sustituir pel color blau, lo color vermell que solen usar?

¿Qué diuhen, que ab las galtas embadurnadas de blau, serían lletjas?

Donchs així y tot comensarían á lograr una ventatja positiva.

Perque las moscas fugirían d' ellas.

Y també 'ls mosquits, en certas ocasions molt més molestos que las moscas.

Los mestres de casa de Xátiva no 's declaran en huelga, com los de Barcelona.

'Ls de aquella ciutat tenen per patrona á Santa Bárbara, y 'l día de la festa de la santa 's dedican á fer barbaritats.

Com per exemple, la d' enguany, que va consistir en fer salvas ab un canonot vell y robellat, qual canò de bonas á primeras va reventar, deixantne un de mort y nou de ferits gravement.

¿Y donchs la protecció de Santa Bárbara?

Res, ¡fiat ab los Sants y fés lo ximple!

Los francmasóns de Cádiz han dirigit un manifest á tots los espanyols, recomanantlos que, sense temors puerils y ab tota franquesa, consignin en la fulla del padrò que ha d' efectuarse la nit del 31 de desembre, las verdaderas creencias religiosas que professan.

Si 'ls espanyols aceptan ab lealtat la recomenació dels francmasóns de Cádiz, resultarà que aquí á Espanya apenas hi ha catòlichs.

—¿Vol dir? preguntarán vostés.

—Sí, senyors: ¿que no saben, per ventura, que la gran majoría dels espanyols, son *paganos*?

Un quadret de género y de carácter campestre, que podria titularse: *Un regidor de San Climent*.

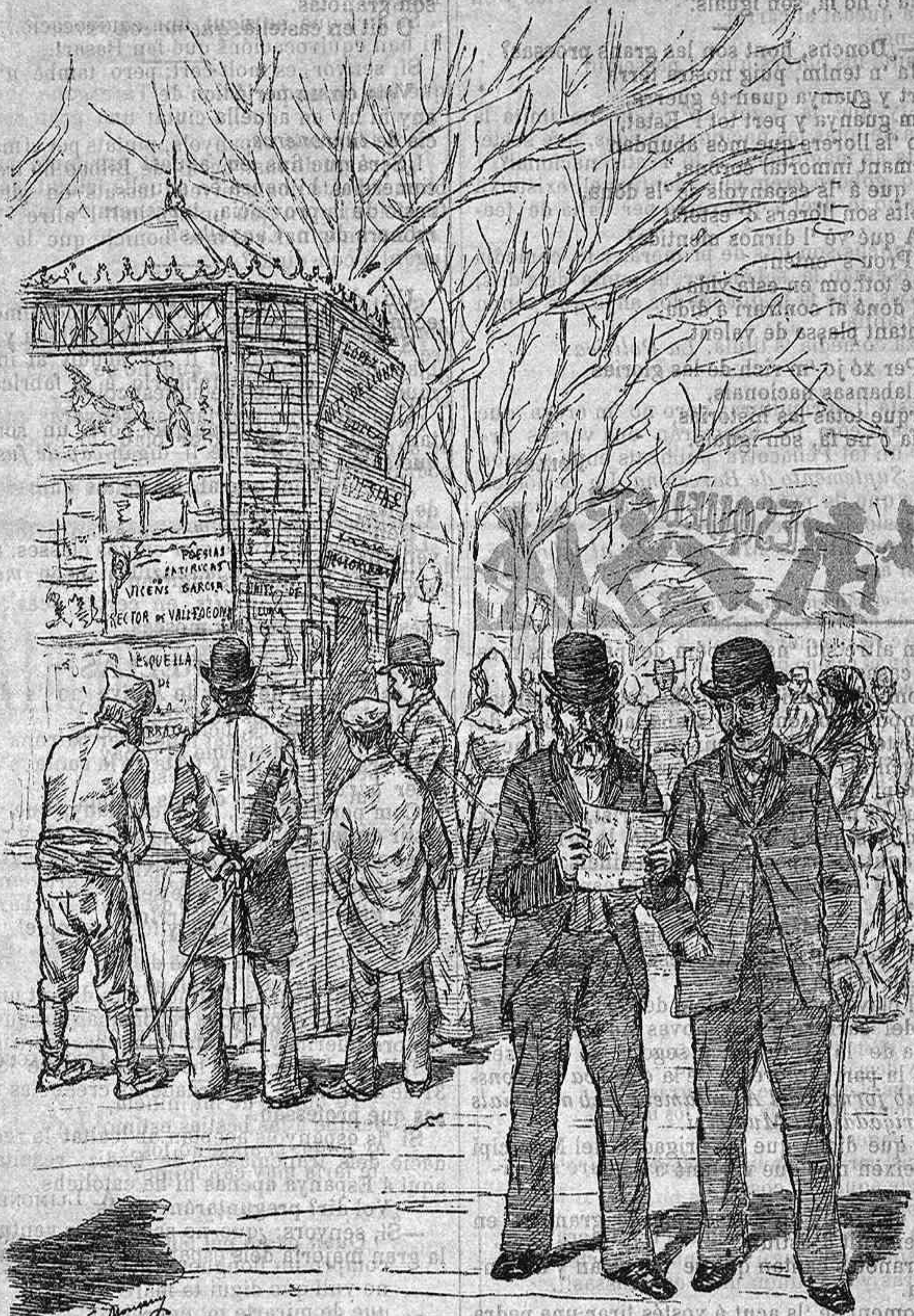
L' escena á San Climent de Llobregat, lo dia de la festa major, en lo moment en que la Corporació municipal va ó vé de la iglesia. Que hi vaja ó que 'n vinga, es indiferent.

Lo fet es que hi haja 'l regidor que dona títol y carácter al quadret.

Tots los seus companys de Corporació, en los actes publichs, usan venera; pero 'l regidor-tipo, lo regidor á qui 'm refereixo no ha volgut cedir á tals innovacions y continua usant la banda que usavan los antichs.

Los demès regidors, al ser á la iglesia, seuen

INSTRUCCIÓ PÚBLICA.

Aquí un home s'hi instruheix,
 veu laminetas molt macas,
 y devegadas, badant,
 queda escurat de butxacas.

en lo banch tradicional; pero 'l regidor-tipo séu en una cadira.

Y lo més xocant es que la cadira ell mateix se la porta de casa seva anant y venint ab la corporació formada y ab la cadireta sota 'l bras.

Aixís es com lo pintor hauria de representar al regidor de Sant Climent.

Y luego podría dedicar lo quadret al nostre so-

lemne arcalde, en proba de que, a Catalunya tenim arcaldes y regidors de tots los gustos.

La senmana passada va desapareixe un calze de la sagristia de la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral.

¡Ojo al Cristo que es de plata!

Lo teatro Espanyol per son estat ruinós ha hagut de tancar-se, y la companyia de 'n Vico y en Calvo ha quedat al carrer.

¡Paciencia!

Son tants los obrers que 's passejan!

Pero ¿y qué fa 'l gorbén? ¿Cóm no imita la conducta de totas las nacions civilidas, que sostenen hasta ab magnificencia lo Teatro nacional?

Res: lo govern creu que mentres ell existeixi, Espanya no tèn dret á queixarse per falta de teatro.

Los cómichs son tots de primera, y la comedia que representan la saben per la punta dels dits, tan es aixís que fa ja qui sab los anys que venen representantla.

Aqueixa comedia 's titula: *La Política*.

Mala está l' agricultura; pero no 'm creya que ho estés tant com ho demostren uns versos firmats per un tal Peñacalva publicats en la seccion libre del *Suplemento de Barcelona*. Lo periódich manifesta que 'ls publica cedint á las súplicas de una comissió de agricultura.

Los versos titulats *Más cuentos al labrador*, comensan així:

«Gran empuje salvador
de la Liga competente
se reputa muy urgente
en el campo productor.»

Y després continua:

«Por más que se ordene y mande
ni siquiera multiplica,
y es, que siendo aun muy chica
se la castiga cua! grande.

»La horticultura prospera,
se dice de Cataluña:
sujetada hoy por cuña
está de propia madera.

»Tuvo antes por protector
su Agrícola Catalán,
que es hoy tan sólo su afán
el gremio viticultor.

»Existiendo leyes tales
por causa tan baladí;
¿cómo han de acabar aquí
del agricultor los males?

»Está España por los toros
y demás luchas y guerras,
que el cultivo de sus tierras
tiempo há, se fué... con los moros.»

¡Pobres pagesos!

La crísis per una part, y després veure's obligats á llegir aquestas cosas!...

¡Pobra agricultura!

Pero no tan pobra com sembla á primera vista, porque, sense que ningú las planti surten unas carabasseras y 's veuen unas carabassas!...

Examina 'l *Brusi* 'l pressupost del Ajuntament de París, y diu que la major part dels ingressos s'inverteix en gastos de restaurant.

Me sembla á mí, que per veure arcaldes y regidors de barra, no tenim necessitat de moure'ns de Barcelona.

Una frase del Dr. Basart, predicador, que pujá á la trona de la Catedral lo día de la Puríssima.

«Velad joh Virgen Santíssima, por los fieles diocesanos; procurad que el Obispo de esta diócesis, *con más celo...* digo, con el celo que siempre ha tenido, procure por la paz del alma de la grey católica.»

Donde digo digo, no digo digo, sinó que digo Diego...

Se dirá que ha sigut una equivocació... y que hi han equivocacions que fan Basart.

Sí, senyor, es molt cert; pero també n' hi ha que fan *Basarda*.

Los tribunals espanyols, pintats per si mateixos.

Lo jugat de instrucció de Bilbao ha tret á pública subasta dos ganivets, tassats en ¡deu céntims! l' un y en ¡jen un céntim!! l' altre.

¿Cap imaginar res més bonich que la justicia jugant á cou-dinar?

Sembla que s' ha inventat un procediment per donar á la fusta la flexibilitat de la llana y del feltre, y lo primer que se li ha acudit al inventor del sistema, ha sigut aplicarlo á la fabricació de sombreros.

De modo que al home que porti un sombrero de aquests, encare que li digan *cap de fusta*, no podrán oféndre's.

Clasificación de la dona:

Las donas se divideixen en dos classes: amigas de lluhir ó amigas de la senzillés: ó son *modistas* ó son *modestas*.

CANTARELLAS.

¡Si pogués, bella aucelleta,
com tu llansarme al espay
pera fugir dels inglesos
que 'm surten de tots costats!..

¡Oh nina dels ulls de foch,
no 'm miris de fixo aixís,
que ja fa estona que sento
gran pudor de socarrim!..

Ton front es uurrò de nèu,
tas galta pè d' avellana,
tos llabis de mel y sucre...
apa, acostat que tinch gana.

CUCARACUCH.

Te burlas de mí, nineta,
perque á las bestias estimo:
ay tonta, si aixís no fos
¿le faría may cap mimo?

A. LLIMONER.

Quan passo pèl teu carrer
compro un llonguet y me 'l menjo;
no vull que digui ta mare
que de mirarte m' engreixo.

F. CABRÉ.

Viatjavan uns exploradors per una selva de América, y un d' ells estigué en perill de morir, víctima de una gran serpent.

Un seu company vá salvarlo, y després de l' aventura, li deya:

—Pero home ¿cóm dimontri vás deixarte sorprendre? ¿No la vás veure venir?

(Continua á la página 752.)

LIBRERÍA ESPAÑOLA

Rambla del Mitj, 20

BARCELONA

LOPEZ-EDITOR

Obra nueva

LA VIDA EN EL CELESTE IMPERIO

POR

D. EDUARDO TODA

con ilustraciones de

D. JOSÉ RIUDA VETS

Un tomo en 8.º de 340 páginas, Ptas. 4.

Obra nueva

EL

PROCESO LEROUGE

POR

D. EMILIO GABORIAU

VERSIÓN CASTELLANA

DE

D.ª Joaquina Balmaseda

Un tomo de 420 páginas, Ptas. 2'50.

3.ª edición

Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA

PERA 1888

Preu 2 ralets

Obra nueva

LA HIJA DEL AMANTE

POR

ARTHUR A. MATTHEY

Un tomo de 300 páginas, Ptas. 2.

Obra nueva

LA COMEDIA PARISIENSE

JUANA DE MERCŒUR

POR

PEDRO SALES

traducción de

DON ILDEFONSO ANTONIO BERMEJO

Un tomo en 8.º de 342 páginas, Ptas. 2'50.

PUNTOS SUSPENSIVOS

POR

D. M. CUBAS

Cuentos para consuelo de afligidos

Un tomo en 8.º con una cubierta al cromo, Ptas. 1.

Almanachs americans de paret

AB XARADAS, EPÍGRAMAS, ENDEVINALLAS

Y FINS GUIATS PER LAS CUYNERAS: GRAN ASSORTIT

PER TOTS LOS GUSTOS Y TOTES LAS FORTUNAS

desde Ptas. 0'37 á 4'50

VENDA AL PER MAJOR Y MENOR

CARLOS FERNANDEZ SHAW

TARDES DE ABRIL Y MAYO

Ilustraciones de CUCHY

Un tomo en 4.º con una magnífica cubierta en colores, Ptas. 3.

DOS DOTSENAS DE CAPELLANS

por D. ALBERTO LLANAS
(APUNTACIONES DEL NATURAL)

Preu 2 ralets

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíus, no remetent ademés 3 rals pel certificat. A 'ls corresponsals de la casa s' otorgen rebaixas.

—Sí que la vaig veure... pero no vaig desconfiar.... Venia arrastrantse de una manera tant humil...

—Pero al aixecarse per tirarse't á sobre ¿perqué no fugías?

—Qué vols que 't diga: no 'm creya que vingues ab malas intencions... Figúrat que lo primer que vá fer al véurem sigué donarme una abrassada.

Un nebot al qual se li acaba de morir l' oncle, deixantlo heréu de una fortuna considerable, s' entrega á uns grans transports de alegría.

—Pero home, li observa un amich: qu' estigas content no hi tinch res que dir; pero al menos procura cubrir las apariencias.

—Tens rahò, diu l' heréu: desde avuy dol per tot. Vestiré de negre... no menjaré més que trufas... Ah! Tomás, diu cridant al seu criat: mira agafa l' ampolla de la tinta y abócala al sortidor... Tambè vull que 'l sortidor porti dol.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—A-pa-ra-to.
2. Id. 2.ª—Si-ni-a.
3. MUDANSA.—Que-Be-Me-Se-Te.
4. ANAGRAMA.—Pau-Pua-Upa.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Rafael Calvo.
6. CONVERSA.—Montevideo.
7. GEROGLÍFICH.—Com més humil més decènt.

XARADAS.

I.
De longitud una mida
es ma segona-tercera;
consonant es ma primera
y bestia sens dir mentida.

Dos es nota musical,
y planta girada-tres;
y 'l mèu tot, sens dir res més
utensili d' hospital.

ANGEL DE LA GUARDA.

II.
Dos-tres-Total vols ana'
ja cal que 't compris un hu
y á més un bon pardsú;
perque hi fa molt fret allá.

SALDONI DE VALLCARCA.

MUDANSA.

Per un carreró del tot
passava jo l' altra nit
quan un home bèn vestit
se 'm tirá al damunt de un bòt.

—Tregui 'l rellotje 'm digué
(ab una teya á la má)
muixoni, y aném al grá
ó sinó li endinyaré.

Vaig volerli alsá 'l total
y mal tot allí 's va armar;
pero tot menos passar
per allí un municipal.

Fent esforços vaig logra'
defensarme ab lo bastó
y fugir—y Dèu n' hi dó—
ab un gran tot á la ma.

F. TENA.

ACENTÍGRAFO.

—Qué fas aquí, amich Total
aturat com un mussol?

—Ola Peret: prenc lo sol
y tot aquell pal tant alt.

PICIO ADAM Y C.^a

TRENCA-CLOSCAS.

¿S TANCA SOVINTE LA LLOCA?—NO.

Formar ab aquestas lletras lo nom y apellido de un polítich molt conegut.

CAPELLÁ PRE-HISTÓRICH.

LOGOGRIFO-NUMÉRICH.

- 9.—Una vocal.
- 8 9.—Nota musical.
- 1 2 1.—Nom de home,
- 8 5 8 9.— » de dona.
- 7 4 2 6 2.— » de »
- 6 5 6 7 3 9.— » de »
- 9 6 3 5 6 7 9.— » de »
- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.— » de »
- 9 6 3 5 6 7 6 9.— » de »
- 9 6 3 5 8 7 6.— » de home.
- 8 2 5 6 5 4.— » de dona.
- 1 2 3 4 9.— » de »
- 4 7 3 9.— » de »
- 9 6 9.— » de »
- 4 2.—Nota musical.
- 1.—Una consonant.

CAROLINA Y ERNESTO.

GEROGLÍFICH.

× / +
A A A
/ M A

PACOLINDO.

DIÁLECH.

—Escolta, mamá, ¿sabs qu' es aixó de la Exposició?
—¡Cá, res! Crech qu' es un pessebre que s' está fent un senyò.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.